

отъ чувството на любовта и сжгласіето? Такѣва едни великѣ прѣдпріятія не сж дѣло само на едно лице, не сж за двама или трима, тука сж изисква сждѣйствието на много дѣятели; явява се нужда да ся съставятъ компаніи, които съ взаимното съдѣйствіе на своитѣ членове, да възтържествуватъ надъ появилитѣ ся противности и да сполучатъ, щото предпретото имъ велико дѣло да ся увѣчае съсъ желаеныйгъ благополученъ успѣхъ.

Но нѣка оставимъ другитѣ народѣ на страна и да обърнемъ вниманіето си върху нашійгъ народъ. Що бѣха Българитѣ прѣди 40—50 години? Имахъ ли съзнаніе поне колко годѣ за своята народность? Дохождаше ли нѣкому на умъ да помисли за общо-полезно нѣкое народно дѣло? Фанариотската лукава политика като не ся задоволяваше само да гѣ държи подъ властѣта си, да гѣ дои и съблача, употребяваше всичкитѣ си прѣисподни ухищренія, за да сѣе помежду имъ всѣкакви раздори и несъгласія да не бы нѣкакъ да дойдатъ въ съгласіе и оцѣнятъ жалостното положеніе, въ което ся намиратъ. Слѣдствието на такава една политика бѣха вкорпеніето помежду имъ на взаимна недовѣрчивость; упадваніе и по нейдѣ и съвършенно изгубваніе на народното чувство; всѣкій мисляше само за себе си, а счастіето си полагаше повече въ това, какъ по искусно да ся лѣсти и да ся сили колкото е възможно да бжде по наблизо до своитѣ нравственні губители и притеснителі. А стѣ такова едно нравствено разстлѣаніе чудно ли е, че Българинътъ достигна до такава апатія, щото съ равнодушіе гледаше да се тѣпче всичко, щото е народно; да ся гони матервийтъ языкъ изъ църквитѣ и училищата, а що е най-лошото и самъ да спомага на своето нравствено убийство, явленіе, което рѣдко ся єсрѣщало и помежду най-отритватитѣ и най-потѣпканитѣ народности. Но